

Búcsú Kovács Antal címzetes kanonok, esperes-plébánostól

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Napok óta hirdeti a templom harangja, hogy egyházának, egyházközségének hűséges szolgája *Kovács Antal* címzetes kanonok, címzetes esperes visszaadta lelkét teremtőjének. A lélekharang zúgását hallván önkéntelenül is megáll az ember és együtt érzően gondol azokra, akik elveszítettek valakit. A megrendülés, a gyász annál nagyobb, minél közelebb állt hozzánk az aki eltávozott. E nagyszámú gyászoló mutatja, hogy Kovács Antal kanonok úr, a szeretett Tóni bácsi igazán közel állt hozzánk. Ennyi embert az őszinte megrendülés, az elhunyt iránti tisztelet és őszinte szeretet hozhat csak össze. Szomorú megilletődöttséggel léptem a virágokkal borított ravatalhoz. Olyan embertől kell búcsút vennem, akit szinte gyermekfejjel ismertem meg, aki lelki atyám volt, akitől megkaptam a segítséget annak felismeréséhez, hogy hit nélkül nem lehet élni. A hit az a biztos pont, amely minden nehézség átélésében segítségünkre van. Akihez az évek során tisztelet és megbecsülés fűzött, és aki megajándékozott barátságával. A vele folytatott beszélgetések, bölcsessége, életszemlélete, életszeretete, mérhetetlen optimizmusa és humanizmusa felejthetetlen élményt jelentett. Nemrég ünnepelte aranymiséjét. A több mint huszonöt esztendőn át tartó edelényi szolgálat során az egész város megismerte őt. Szolgálatára nehéz időszakokon ívelt át. Sok akadályt küzdött le, hogy gyakorolhassa hivatását. Szívében soha nem volt gyűlölet, vagy harag senki iránt. Imponáló műveltsége, egészséges humora, életbölcse is hozzásegítette, hogy mindenkivel szót tudott érteni. Szellemi partnere volt egyetemi tanárnak, de megtalálta a hangot az írással, olvasással nehezen boldogulókkal is. Ebben a rohanó világban mindig volt ideje mindenkire. Nagyon jól tudta, hogy sok emberen már azzal is sokat segít, ha meghallgatja gondjait és néhány vigasztaló szót mond neki.

Drága Tóni bácsi!

Sem a születésünkről, sem a halálunkról nem kérdeznek minket, de a bölcső és a koporsó közti úrt úgy kell kitöltenünk, hogy elmenőben azt

mondhassuk, nem éltünk hiába. Úgy kell élnünk, hogy a végső órán emelt fővel tudjunk megállni Isten és ember előtt, és azt tudjuk mondani, emberek tudtunk maradni minden körülményben. Hűségesek voltunk hazánkhoz, hivatásunkhoz, szűkebb környezetünkhöz. Ha elmondhatjuk, hogy igazi nagyságunkat nem az jelenti, hogy soha nem hibáztunk és soha nem vétkeztünk, hanem azt őszintén megtudtuk bánni, és mindezekkel együtt tudott minket elfogadni, tisztelni és szeretni mindenki, akivel kapcsolatba kerültünk. Ezt már csak mi tudjuk elmondani helyetted, a nevedben Tóni bácsi. A város polgárai nevében mondok köszönetet a szolgálatodért, azoknak a nevében, akiket megkereszteltél, akiknek a hitoktatással tetted teljessé az életét. Azok nevében, akik áldásoddal alapítottak családot, s szívhez szóló szavaidra hallgatva boldog családban élnek. Köszönetet mondok azok nevében is, akiknek gyászatát vigasztaló szavaid enyhítették, közreműködésedért a városi ünnepségeken. Edelény városa a közösségért végzett munkádat Pro urbe díjjal ismerte el. A Pro urbe magyarul azt jelenti: a városért. Példásan szolgáltad Edelényt, a római katolikus közösséget. Mindazért amit tőled kaptunk döntöttünk úgy, hogy a város saját halottjaként gondoskodik temetéséről. Életed utolsó időszaka embert próbáló volt. Tudva a megváltoztathatatlan tény, te dolgoztál. Miséztél, kereszteltél, eskettél, feloldoztál, lelki vigaszt nyújtottál. Az elmúlás árnyékából is másokat, a jövőt szolgáltad. Türelemmel és méltósággal viselted betegséged. Készültél a nagy útra. Soha nem panaszkodva, talán Márai Sándor sorai is segítettek. Tudom jól, hogy Márai Sándort nagyon szeretted. Tőle idézek most:

„Ha nagy csapás, lelki fájdalom ér mindenek előtt gondoldj arra, hogy ez természetes, mert ember vagy. Mit is képzeltél? Ember vagy tehát, rokonaid is meghalnak, barátaid is elhagynak, és minden amit gyűjtöttél és szerrettél elrepiül mint a por a szélviharban. Ez nem csodálatos, hanem a természet rendje szerint való, ez az egyszerű és természetes. Ember vagy, tehát szenvedned kell, s szenvedésed nem tarthat örökké, mert ember vagy. Magatartásod a gyászban és csapások közepette szabjad az igazsághoz. Soha ne mutass fájdalmat a világnak! Gőgöt és büszkeséget se mutass! Ne tagadd önmagad előtt a fájdalmat, de tudjad, hogy a fájdalom és a csapás mindig bukás is. Érezd át a fájdalmat, de szisszenést se hallassál! Egyrészt mert amikor szisszensz, mikor könnyed csordul, e pillanatban már csalsz is kissé. Az igazi fájdalom néma. A könny és a kiáltás már megkönnyebbülés. Figyelmezd arcod, mozdulataid. S ha egyedül maradsz a fájdalommal szólj így: tessék fájdalom! De akárhogy fájsz tudom, hogy ez rendben van így, mert ember vagyok.”

A méltósággal viselt betegség másra is példa. Példa arra, hogy a hited magatartás forma is. Nem az itt hagyott földi világot sajnáltad, hanem a mindenható irgalmában is bízva az örök életre készültél.

Szeretve tisztelt Kanonok úr!

Kedves Tóni bácsi!

Az önkormányzat fehér virágból fonatta a koszorút. Arra törekszünk, hogy emléked a fehér virág tisztaságával őrizze meg, jóval tovább mint ahogyan a gyors múlásra ítélt élő virágok megmaradnak.

Drága Tóni bácsi!

Kegyelettel kísérünk földi pályád utolsó útjára, hogy testedet átadjuk a drága magyar földnek, hogy az a te utolsó kívánságod szerint hős keblére ölelje hű fiát. Isten áldjon! Nyugodj békében!

Molnár Oszkár
polgármester

(Elhangzott Kovács Antal ravatalánál az edelényi római katolikus templomban 2003. július 18-án)